No. 80. 1844.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 3 Julij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Cts. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Cts. behalve 35 Cts. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Advertentie.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der STAD VLISSINGEN;

Brengen ter kennis van de daarbij belanghebbenden, dat de KERMIS of JAARMARKT binnen deze Stad een aanvang zal nemen op Maandag den 15. Julij aanstaande, en eindigen op den 20. dier maand; zullende op de gemelde Kermis geene Bedelaars, Horoskooptrekkers, Loterijspelers of Kwakzalvers worden toegelaten, noch zulke personen, welke zoover gevorderd wordt, van geen patent zijn voorzien.

Worden de Kooplieden enz. uitgenoodigd, om zich vóór den 13. Julij aanstaande, met franco brieven en met opgave, in Nederlandsche Maat, aan den Marktmeester alhier te adresseren ter bekoming der benoodigde standplaats.

VLISSINGEN, den 7. Junij 1844.

Burgemeester en Wethouders voornoemd;
A. VAN DER SWALME,
Ter Ordonnantie van Hun Ed. Achtbare,
S. VAN DER SWALME,
Secretaris.

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

LONDEN, den 26. Junij. O'Connell en de andere gevangenen van Richmond Bridewell, ontvangen dagelijks van alle oorden van Ierland eene menigte geschenken; zalmen, manden met champagne-wijn, aalbessen, zes speeldoosjes en eene menigte andere voorwerpen. Het merkwaardigste is een monster-gebak van negen voet zes duim in den omtrek, en tot welks zamenstel gebezigd zijn: 40 pond rozijnen, 20 pond suiker, 20 pond boter, 260 eijeren, 40 citroenen, twee dozijn notenmuscaat, 150 pond meel, 30 kannen room, en twee pond karwijzaad. Het zijn de bakkers van Galway, die dit geschenk aan den Bevrijder hebben doen geworden.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 28. Junij. Er heeft tegenwoordig in den tuin der Tuilerien iets geheimzinnigs plaats, waardoor de gissingen der nieuwsgierigen worden opgewekt. Men heeft midden, in het fraaije boschje kastanjeboomen, aan de waterzijde eene houten hut gemaakt van drie ellen hoog. In het midden dezer hut bevindt zich een put, welke vroeger gesloten was, waarin werklieden alle nachten arbeiden. Men weet overigens niet hoe diep de put zij. Daar echter de kronijk bewert, dat *Lodewijk XVI* in de drie laatste jaren zijner regering in den tuin der Tuilerien een aanmerkelijken schat, alsmede juweelen en kleinodien begraven heeft, leiden verscheidene personen natuurlijk hieruit af, dat de civiele lijst tot de ontdekking van den schat gekomen is. Hoe het zij, men verkeert dat verscheiden personen van het hof, na de sluiting van den tuin, gekomen zijn om den ganschen nacht het werken der arbeiders bij te wonen.

— Voor eenige dagen was er een jongeling des avonds achter eene heining nabij Gourdon (Lot) in slaap gevallen. Door het snorken verontrustheden de voorbijgangers zich, meenden een slang te hooren en riepen den Commissaris van politie te hulp. Deze meende ook in de gevoelens der omstanders te moeten deelen, en had de onvoorzigtigheid, op den slapende te schieten en hem te dooden.

— De paketboot *le Dante* is met brieven uit het Oosten te Marseille aangekomen. Om de reis van den Sultan is deze bijna verongelukt. Bij Ismidt reed hij voorbij een vijver, waarin zich eenige wilde buffels baadden; deze dieren, vloogen onvoorziens uit het water, verschrikten de paarden, het rijtuig van den Sultan werd omver geworpen, en deze was op het punt verpletterd te worden, indien men hem even bij tijds nog redde.

BELGIE.

— Men leest in de *Gazette van Luik*:

Op vertoon van een mandaat van den regter van instructie *Cartuyvels*, zijn in het huis van arrest alhier gebragt, de personen van *B.*, publiek schrijver, oud-onderwijzer, geboren te Quesnoy (Frankrijk), *Maria B.*, zijne dochter, naaister, geboren te Rotterdam, en *Theodorus D.*, schoenmaker, alle drie wonende te Luik en aangeklaagd van aanleggers of uitvoerders te zijn geweest van eenen schandelijken handel op de zeden. Wij meenen deze daadzaak ruchtbaar te moeten maken, ten einde arme huisgezinnen, die in de dienstbaarheid het eenige onderhoud hunner dochteren zien, op hunne hoede zouden kunnen zijn tegen de strikken welke men der armoede spreidt.

Theodorus D. heeft eene dochter, welke te Vlissingen woont en een speelhuis houdt, onder den naam van koffijhuis of herberg. In het begin der maand Mei schreef de dochter *D.* aan haar vader (die *B.* zeer bijzonder kende) dat zij gaarne twee à drie meisjes uit Luik wilde hebben om in haar etablissement te dienen. Aanstonds gaf *D.* van dit verlangen kennis aan de familie *B.*, waarvan de vader publiek schrijver is en bijgestaan door *Maria B.*, de dochter, overreedde hij weldra twee meisjes uit den omtrek van Luik, oud 16 en 17 jaar, om naar Vlissingen te vertrekken, haar wijs makende, dat zij als dienstboden in een logement zouden dienen en 40 francs per maand huur zouden ontvangen. Men beloofde hun wijders 20 francs handgeld en nieuwe kleederen, opdat zij fatsoenlijk in het logement zouden aankomen. Overgehaald door deze voordeelige beloften, besloten de jonge meisjes in gezelschap van eene derde te vertrekken, die reeds bij *B.* was.

Na deze overeenkomst werd er aan *Lambertine D.* te Vlissingen geschreven, dat zij hare meisjes kon komen halen; eenige dagen daarna kwam zij te Luik aan, keurde alles goed wat men in haar naam gedaan had, gaf de meisjes fraaije kleederen, betaalde het beloofde handgeld, ging de vaders der jonge meisjes vóór haar vertrek bezoeken, ten einde dezelve te beter te kunnen bedriegen, waarna zij met de meisjes langs de spoorweg vertrok; des avonds scheepte men zich te Antwerpen op eene stoomboot naar Vlissingen in, waar men weldra aankwam. Maar hoe zeer zagen de meisjes zich in hunne verwachtingen bedrogen! in plaats van in eene fatsoenlijke herberg te komen, zagen zij zich in een slecht huis geplaatst. Alle woorden waren vruchteloos en de vlugt onmogelijk: men scheidde hen van elkander, sloot hen op, en weldra, ondanks hunne tranen en gebeden, wandde men de schandelijkste pogingen aan op hunne personen.

Deze staat van zaken duurde drie weken, zonder dat het de ongelukkigen mogelijk was zich buiten het huis te doen hooren. Eindelijk gelukte het een derzelve het medelijden eens mans op te wekken die hare taal sprak; hij maakte de policie te Vlissingen bekend met hunne opsluiting en het geweld dat men hen aandeed. De policie trok zich de zaak aan, maar in plaats van de schuldigen te straffen, stelde zij zich te vrede met de jonge meisjes als landloopsters naar Antwerpen terug te zenden. Aldaar den 8. Junij aangekomen, bragten zij hunne klagten in bij den procureur des Konings, die de zaak aan de regterlijke autoriteit te Vlissingen bekend heeft gemaakt en regt heeft gevorderd voor het geweld dat men de bedrogenen heeft aangedaan.

De regter van instructie te Luik heeft den 10. Junij eene huiszoeking bewerkstelligd bij de beschuldigden *B.* en *D.*, en uit papieren welke men er gevonden heeft is gebleken, dat reeds drie andere meisjes geëngageerd waren om de teruggekeerde ongelukkigen te vervangen; zonder de geregtelijke tusschenkomst zouden dus drie andere slagtoffers in de holen van het speelhuis te Vlissingen jammeren. Hopen wij, dat daar, gelijk hier, het regt de schuldigen straffen zal.

NEDERLANDEN.

GRONINGEN, den 27. Junij. Op den 24. dezer, des namiddags omstreeks 5 uren, is in de omstreken van de Zoutkamp een hevig onweder losgebroken, vergezeld van een hevigen stortregen en zwaren hagel, bij welke gelegenheid de bliksem geslagen is in den mast van het tjalkscheepje toebehoorende aan *Marten Groen*, waarmede hij op dat oogenblik lag bij de Stoepen, circa een uur van de Zoutkamp. Hij bevond zich met zijn zoon op het dek, om, ware zulks mogelijk, het schip te behouden. Toen de slag plaats had, en in den mast sloeg, vielen beiden bewusteloos neder; zij zijn er echter met den schrik en eene geringe tijdelijke doofheid afgekomen. De vrouw bevond zich met hare zes andere kinderen in het vooronder, en dacht niet anders, of het schip storte met geweld ineen. Bij onderzoek bleek, dat de mast van boven tot beneden aanmerkelijk beschadigd was en het schip een vrij aanzienlijke lek had gekregen, zoodat hetzelve eene belangrijke reparatie moet ondergaan. Dit zal door den onvermogenden schipper, liggende thans met zijn schip bij den Steentilpoortenhoog alhier, bezwaarlijk bekostigd kunnen worden, daar zijne verdiensten gering zijn en hij in de behoeften van een groot huisgezin moet voorzien. Het ware derhalve te wenschen, dat eenige menschenvrienden zich zijner aantrokken, om dezen huisvader voor geheelen ondergang te behoeden.

— Onverwacht als het onweder op een helderen dag klinkt de maar door het land: de kamers zijn den 26. Junij gesloten. De minister *van Hall* heeft gedurende deze zitting een Europeschen naam, de natie een bankerkroon verworven. Er is veel gedaan en tot stand gebragt. Maar er is veel niet gedaan, dat men billijk verwachtte dat gedurende deze zitting afgedaan zou worden. Algemeen is de teleurstelling over het onvervuld blijven van den nationalen wensch. En weinigen slechts zullen te vrede zijn, met de verdediging van de bestaande grondwet, of liever zoo als de minister van Financien zich van die zaak heeft weten af te maken.

— Zoo als wel te verwachten was, is Mr. *Luyben*, voorzitter van de tweede kamer gedurende de nu afgeloopene zitting, benoemd tot kommandeur der orde van den Nederlandschen Leeuw. De leeuwen vermeerderen schrikkelijk in den Nederlandschen tuin, en nu er nieuw voer is aangekomen, worden zij grooter en dikker. Men behoeft echter niet te vreezen, dat zij de natie verscheuren zullen; (op eten is een ander ding) want ook bij den heer *Luyben* is, gebleken, dat hij als leeuw veel gematigder en handzamer is dan toen hij als eenvoudig mensch sprak en de regering aanviel. (*W. v. d. H.*)

MIDDELBURG, den 1. Julij. De Nederduitsche Hervormde gemeente alhier heeft een gevoelig verlies geleden in de aftreding van haren oudsten leeraar, den wel-eerw. zeergel. heer dr. *A. I. Snouck Hurgronje*. Door ligchaamszwakheid gedrongen om zijn ontslag te vragen, en dit door de gunst van Z. M. bekomen hebbende, nam Z. Eerw. op gisteren avond een zegenend afscheid van de gemeente, in welke hij geboren, gedoopt en opgevoed werd, voor welke hij bijna 39 jaren een ijverig en trouw leeraar was, en die zich niet minder aan hem, dan hij aan haar verbonden gevoelt.

Eene talrijke opkomst en de aandoenlijke stilte, die de gansche godsdienstoefening door heerschte, getuigden van de levendige belangstelling in den hooggeschatten en hartelijk geliefden leeraar. Diepen indruk maakten buiten twijfel de opwekkingen en vermaningen, die hij naar Hebr. 13. vs. 20 en 21, voor het laatst als herder en leeraar dezer gemeente, deed hooren.

Werd het afscheid hem minder moeijelijk door zijn voortdurend verblijf in het midden der hem dierbare gemeente, dit zelfde doet ook haar het groot verlies met meerdere gematigdheid dragen.

Lang worde nog zijn zoo dierbaar leven gespaard; de eervolle welverdiende rust hem geschonken, bevorderde in ruime mate zijne gezondheid en genoegens; het zaad door hem gestrooid, drage rijke vruchten; dikwijls nog geniete de gemeente het voorregt de woorden des eeuwigen levens uit zijn mond te mogen hooren, en eens schenke de groote Herder der schapen hem het loon, dat de gemeente hem vuriglijk toewenscht, maar alleen de Algenoegzame schenken kan!

MENGELINGEN.

Inderdaad, onze voorheen zoo fiere en vrijheidslievende natie levert een schouwspel op, waarvan men te vergeefs bij andere volken een voorbeeld zoeken zou, en dat ons eindelijk tot een voorwerp van spot en verachting van andere volken zal doen worden. Wij willen thans slechts spreken van de groote zaak der Grondwets-herziening.

Openlijk werd in de Tweede Kamer, bij de discussien over de conversie-wet, verklaard, dat de *meerderheid der Tweede Kamer* de herziening der Grondwet verlangt; de Ministers van het *behoud* hoorden dit aan, maar antwoorden er niet op. Vroeger had de heer VAN HALL gezegd, dat de Regering er niet aan denkt; zoo nu de *meerderheid der Kamer* wezenlijk herziening der Grondwet verlangde, dan zou ze verstandig hebben gehandeld, als zij door het verwerpen der finantiele wetsvoordragten, de Regering noodzaakte, om door eene herziening der Grondwet, te voldoen aan den wensch van de meerderheid der Kamer en van de groote meerderheid des Nederlandschen volks....

Maar die meerderheid der Tweede Kamer is inconsequent genoeg, om op nieuw, een ontwerp van den Heer VAN HALL, eene conversie-wet, waarop zooveel af te wijzen valt, doch waarmede de Minister veel op had, aan te nemen, en daardoor den Heer VAN HALL in zijn systeem van *behoud* krachtig te ondersteunen.

De meerderheid, de kern der natie, wenscht sedert lang de radicale herziening der Grondwet; zij is getuige van het misselijke schouwspel, dat de meerderheid der mannen, die zich hare vertegenwoordigers noemen, doch die van haar geen mandaat ontvangen hebben, dienzelfden wensch zegt te koesteren en dezelve het middel, om dien wensch te doen bevredigen, niet gebruikt..... Dat alles ziet die meerderheid der natie; zij klaagt en mort er over, maar zij handelt niet. Zij heeft het regt, het grondwettig regt, om haren wensch naar verbetering onzer instellingen en hare afkeuring van de ongerijmde handelwijze der *kwasie* vertegenwoordiging, aan het hoofd van den Staat in petitien uit te drukken, maar zij doet het niet; zij doet niets dan betalen, wel is waar

onder, voor gemor, met wrevel in het hart; maar zij laat alles den ouden gang gaan, en het stelsel van behoud, dat haren ondergang te weeg brengt, zich hoe langer zoo vaster vestigen!

(*Catholyke Nederlandsche Stemmen.*)

DE VREEMDE ONTMOETINGEN VAN EEN KLEERMAKER.

Geschiedkundige anecdote uit de negentiende eeuw.

(*Vervolg en slot van onze vorige.*)

Het rijtuig echter vloog den winkel van den kleermaker als de wind voorbij. Pas had hij tijd, om, zich uit het portier buigende, met een oogwenk zijne AGATHE te zien, die voor het venster op de tehuiskomst van haren man wachtte. Hij wilde haar toeroepen, doch de beide policie-agenten, die men hem tot reisgezelschap gegeven had, duwden hem vrij onzacht in zijnen hoek terug.

Na een rid, die onze gevangene onbeschrijfelijk lang viel, rolde de postchais met dof gedreun over de brug van Vincennes. Thans werd de gevangene uit den wagen getild, en voor den gouverneur der vesting gebragt, die hem zelf aan een gevangenbewaarder overleverde. Deze laatste begon met den aankomeling al zijne kleederen uit te trekken, die hij tot op de voering doorzocht, waarop hij hem vergunde, ze weder aan te doen.

Zijn toilet voltooid hebbende, moest RIFOLÉ een smallen wenteltrap van bij de tweehonderd voeten opklimmen. Deze steenen koker kwam uit op een klein, luchtig kerkervertrek, al welks huisraad in een bos stroo bestond.

De cipier wenkte den kleermaker, binnen te treden, en sloot toen de deur, door den sleutel in het zware slot tweemaal om te draaijen; drie geweldige grendels knarsten in hunne ijzeren ringen, en toen deze zwegen, waren nog slechts de regelmatige passen eener schildwacht te hooren, die voor de deur op en neder stapte.

Zelfs AGATHE zou moeite gehad hebben, om in den bleeken en ontdanen gevangene hier in dit kerkerhol het vrolijke en bloeijende gezigt van haar man te herkennen. Angst en schrik hadden den ongelukkige in de hoogste mate verbijsterd. Koortsig wild en daarbij half wezenloos rende hij, als een wild dier in zijn hok, in zijne cel rond, de muren betastend en door de schietgaten naar buiten pogende te zien. Houten kockoeken beletteden nogtans, iets anders dan den hemel te ontdekken, en ook dit was slechts tusschen twee planken door mogelijk, die scheuren bekomen hadden.

De morgen, de middag, de avond en de nacht waren verstreken, zonder dat RIFOLÉ de beweeggredenen zijner gevangenneming en het lot, dat hem wachtte, vernam. Den volgenden morgen haalde de cipier hem af, om hem in eene zaal te brengen, waar tien of twaalf officieren in uniform vergaderd waren met een generaal, die den post van voorzitter waarnam. Deze gaf RIFOLÉ een wenk, nader te treden, en na hem doop-, familienaam en geboorteplaats te hebben doen opgeven, vroeg hij hem verder:

« Kent gij dezen man?"

De kleermaker zag om. Hij, dien men hem aanwees, was een jong blond man, met een belangwekkend gezigt, die, ondanks de zachtheid, welke zijne bijna vrouwelijke trekken kenmerkte, toch veel vastberadenheid en koenheid aan den dag legde. Deze keerde zich tot RIFOLÉ en zeide vol bitterheid, ja zelfs verachtelijk tot hem:

« Nietswaardige, hoeveel heeft men u gegeven om mij te verraden?"

« Ik u verraden? Ik heb u immers van mijn leven niet gezien, mijnheer."

« Wat doet dat af? Gij zijt het toch, die mij mijn geheim ontstolen, die het aan de policie overgeleverd heeft; gij gaaft de aanleiding tot mijnen dood! Lage aanbrenger, gij hadt mij moeten zeggen, dat gij geld verlangdet; ik zou uwe stilzwijgendheid duurder gekocht hebben, dan men hier uw aanbrengen betaalt."

« Ik begrijpt er niets van; ik zal nog gek worden!" riep RIFOLÉ, geheel verbijsterd.

« Dus volhart gij bij uwe verklaring dat deze man niet uw medeschuldige is?" nam den president van den krijgsraad het woord weder op.

« Mijn medeschuldige!" antwoordde hij, tot wien deze vraag gerigt was, op den toon van versmading. « Kiest men zulke creaturen tot medepligtigen?"

« Maar hoe kwamen de bewijzen van uwe misdaad, waarvan niemand eenig vermoeden had, dan in de magt van dezen man? Hoe bragt het toeval ze in zijne handen?"

« Gij betaalt, gij beloont het aanbrengen, en gij verwondert u, aanbrengers te vinden? Deze ellendeling heeft mij mijn geheim ontstolen, om het aan u te verkoopen. — Doch, wat verspil ik zoo veel woorden, mijne heeren! Laat ons een einde maken aan de zaak. Ik ben een Engelschman, ik waagde mijn kop, om mijn vaderland te dienen; mijne plannen zijn ontdekt, breng mij ter dood. Love Engeland! Schande en verderf over Frankrijk!"

Er ging een gemompel in den kring rond, waarbij zich misschien een geheim gevoel der bewondering voegde, welke de koenheid en onverschrokkenheid van den jongen man verwekte. De generaal vroeg met aandoening:

« Volhardt gij er bij, dat de naam JOHN SYDNEY, onder welken gij bekend zijt, niet uw ware naam is?"

« Ja."

« Blijft gij ook verder volhouden, uwen waren naam te verzwijgen?"

« Alleen Engeland kent dien; het zal mij, die voor zijne zaak sterft in eervol aandenken houden."

De generaal wendde zich tot de officieren, die om hem zaten, en beraadslaagde zachtjes met hen. Na hun gevoelen vernomen te hebben, sprak hij het vonnis uit, dat JOHN SYDNEY als spion van Engeland ter dood veroordeelde.

« Hebt gij misschien ook nog eenige laatste wilsbepaling te doen?" vroeg de generaal. « Over een kwartieruurs moet het vonnis voltrokken worden."

« Geene, mijnheer! Als men het spel speelt, dat ik verloren heb, is men steeds tot sterven bereid."

« JEAN RIFOLÉ daarentegen heeft den pligt vervuld, dien de wet van iederen goeden burger vordert; hij heeft eene zamenzwering tegen den staat ontdekt; de krijgsraad verklaart derhalve, dat geen reden bestaat, om iets tegen hem te ondernemen, en stelt hem ter beschikking van zijne excellentie den minister van policie."

De gevangenwachter trad toe, wenkte RIFOLÉ en voerde hem naar den toren terug.

« Sakkerloot, kameraad, gij zijt daar goed afgekomen!"

Hij sprak nog, toen zich eene sterke losbranding van geweren hooren liet.

« Hoor!" liet de man met de sleutels er op volgen, « dat stond u ook te wachten. Uw *Englishman* is nu door twaalf kogels in zijn ligchaam voor altijd van alle pijn genezen."

RIFOLÉ zonk onmagtig neder.

Toen hij weer tot zich zelven kwam, zeide men hem, af te komen. Eene postchais wachtte hem op het kasteelplein, hij moest inklimmen en het rijtuig bragt hem naar het hotel van policie. Hier leidde men hem bij den hertog VAN OTRANTO binnen, die hem met open armen en vriendelijker dan ooit ontving.

« Mijn beste RIFOLÉ," sprak de minister, « gij hebt daar twee harde dagen beleefd; maar ik beken u rondnit, mijne eerste gedachte was geen andere, dan dat gij medepligtige van den spion moest zijn. Wie had ook kunnen denken, dat gij met uw eenvoudig voorkomen en stemmig gezigt, het geheim van een man doorgrondet, die den keizer zoomin als mij zelven het minste wantrouwen had ingeboezemd. De originele manier, waarop gij mij op den regten weg bragt, deed mij nog te meer in u vergissen. Gij kondt mij op geen treffender wijze overtuigen, dat gij een man van schranderheid en overleg zijt, en hoe billijke aanspraak gij hebt, om in mijn vak nuttig gebruikt te worden. — Laat hooren, wat verlangt gij tot belooning? Ik heb van zijne majesteit, den keizer, uitdrukkelijk order ontvangen, om u alles toe te staan, wat gij eischt."

Verbluft en met groote oogen zag RIFOLÉ FOUCHÉ aan.

« Wat wenscht gij? Zeg het maar gerust. De dienst, die gij het land bewezen hebt, is onmetelijk: de belooning kan dus niet middelmatig uitvallen. Wenscht gij eene aanstelling bij mijn ministerie?"

« Ik verlang niets, dan tot mijne vrouw terug te keeren," mompelde RIFOLÉ.

« Ik heb haar dezen morgen gerust doen stellen, daar zij wegens uwe verdwijning misschien in angst verkeerde. Zij weet, dat gij hier op mijn bevel wordt teruggehouden. — Gij antwoordt niet? Nu, ik zie, het woord policie boezemt u schrik in — ik raad, wat gij denkt. Ja, gij hebt gelijk; ik doe beter, met u voor moeijelijke gevallen achter de hand te houden. Als gij tot mijne lieden behoordet, zoudt gij wantrouwen inboezemen. — Goed, goed dan, wij zullen de zaak aan een ander eind opvatten. Honderdduizend francs, en daarbij alles vrij, wat gij in mijn huis gebruikt, is dat u goed? Ja, ik zie aan uwe oogen, dat gij toeslaat. Neem dan deze brieventasch, en eerlang zult gij meer van mij hooren."

Met honderd bankbriefjes, ieder van duizend francs, die hij zorgvuldig in zijn borstzak wegstopte, keerde RIFOLÉ naar huis terug. Hij viel zijne vrouw weenend en snikkend in de armen, zonder dat hij op de vragen, die zij tot hem rigtte, antwoorden kon. Ja, toen hij eindelijk tot bedaren was gekomen, kon AGATHE nog niet veel te weten krijgen, want RIFOLÉ zelven waren de beweeggronden tot zijne inhechtenisneming immers even weinig bekend, als hij gissen kon, waarom de minister hem in naam des keizers zoo vorstelijk beloond had. De verwijtingen van den ongelukkigen Engelschman, de vragen van den generaal, van den krijgsraad, dit alles bleef voor hem nog een donker vraagstuk, dat hij eer voor een droom, dan voor werkelijk zoo gebeurd houden moest.

AGATHE verwonderde hem nu op hare beurt door het berigt, dat hun huisgenoot, de jonge blonde man, die de kleine kamer boven gehuurd had, sedert twee dagen geheel niet was thuis gekomen.

Nadat deze afwezigheid eene volle maand geduurd had, redderden beide echtgenooten het vertrek van den vreemdeling op. Zij vonden daar vele papieren, waarvan RIFOLÉ een pak maakte, dat hij zijnen beschermer, den hertog VAN OTRANTO, overbragt, in hoop van zoo eenige inlichting aangaande zijn verdwenen huurder te erlangen.

« Wat drommel zijt gij voor een man?" riep de minister, na een vlugtigen blik op de papieren. « Sinds twee maanden maken wij jagt op deze stukken, die uit het kabinet des keizers ontvreemd zijn, en daar brengt gij mij die alle nu gaaf en ongeschonden terug!"

RIFOLÉ verhaalde thans in het breede zijne geschiedenis en die van zijn verdwenen huisgenoot. De hertog hoorde hem stilzwijgend aan, wreef zich het voorhoofd en riep, toen hij geëindigd had:

« Nu, ik zie wel, dat het toeval in deze gansche zaak de hoofdrol gespeeld heeft. Ik hield u voor een doortrapten vos en merk nu, gij zijt een hals. Men zal wel zeggen, hoe ik er niet aan dacht, u naar de wijze te vragen, waarop die papieren maat, die mij de verraderij van den spion ontdekte, in uwe handen was gekomen; maar ik dacht, dat gij hem dat papier op een listige wijze ontvreemd hadt. — Hier, daar zijn nog eenige bankbriefjes. Als gij u echter ooit een enkel woord van dit alles laat ontvallen — Ik heb u gewaarschuwd, dat er een kasteel van Vincennes bestaat."

Rijk en tevreden, brak RIFOLÉ hier alle aanraking met den kweekeling van père LAMBOIS af, deed kostelijke zaken, werd een der voornaamste kleermakers in Parijs, en bezit op dit oogenblik rijke landerijen in Lorraine, waar hij den voornamen heer speelt.

Om evenwel deze nog eenigzins ingewikkelde geschiedenis ten volle duidelijk te maken, zijn nog eenige ophelderingen noodig, die hier volgen.

De keizer had altijd een zeker getal secretarissen, die geheel tot zijne persoonlijke beschikking stonden, om zich heen, die in een kabinet arbeidden, dat aan het zijne grensde. Op den tijd, dat het hier medegedeelde avontuur voorviel, namen baron MOUNIER, baron FAIN en nog eenige andere heeren deze betrekking waar.

Benevens deze bevond zich onder de volken, welker taak was, NAPOLEON de uittreksels uit vreemde dagbladen voor te leggen, een blond jong mensch, die door zijne beschaafde manieren en zijn innemend gedrag de toegenegenheid van alle leden van het kabinet verworven had.

De eerste aan den arbeid, verliet hij het kabinet zelden voordat alle overigen zich reeds verwijderd hadden. De keizer schepte behagen in de heldere duidelijke wijze, waarop deze jonge man, die van Engelsche afkomst was, vertaalde en uittreksels uit Engelsche bladen vervaardigde. Meermalen had hij hem zijne tevredenheid daarover reeds volmondig te kennen gegeven.

Op zekeren morgen zagen NAPOLEONS secretarissen nogtans met groote bevreemding, dat de plaats van den vreemdeling onbezet bleef, en zij schertsten over het lang uitblijven van *mademoiselle* JOHN, gelijk zij hem onder elkander noemden, die anders zulk een voorbeeld van stipte naauwgezetheid plagt te zijn. De dag verstreek, zonder dat de Engelschman verscheen; ook den volgenden liet hij niets van zich hooren.

Uiterst bezorgd gingen de jonge lieden van het kabinet hunnen vermisten makker in zijne woning opzoeken. Hij had zich aldaar in twee dagen niet vertoond. Een hunner vervoegde zich thans bij den minister van policie en deelde dezen zijne bezorgdheid over die onverklaarbare verdwijning mede.

« Mijnheer," hernam de hertog VAN OTRANTO, « gij zult dien man nooit terugzien. De Engelschman, in wien gij zoo veel belang stelt, was een verrader."

« Een verrader?"

« Ja; als bezoldigd spion van Engeland misbruikte hij niet alleen het vertrouwen des keizers, en vervalschte plaatsen uit de dagbladen, die hij voor zijne Majesteit vertolkte, maar hij stal ook kabinetsgeheimen en verkocht ze aan Frankrijks doodelijksten vijand."

Als wij hier nu nog bijvoegen, dat de Engelsche spion, om alle vermoeden van zich af te leiden en geen gevaarlijke papieren bij zich te laten vinden, onder den aangenomen naam van VAN DUBOIS, de kleine tot RIFOLÉ's woning behoorende kamer gehuurd had; als wij nog zeggen, dat de vrouw van dezen laatsten, om haren man aan eene maat te helpen, het eerste het beste blad papier, dat haar onder de oogen kwam, opgevat en daardoor een overtuigend bewijsstuk van JOHNS verraderij geleverd had, moest zich alles verder van zelf verklaren.

En de lezer, vertrouwen wij, zal nu begrijpen, wat JEAN RIFOLÉ misschien zijn leven lang niet regt helder en duidelijk werd.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 2. Julij. Sedert den 29 Junij zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

Thekla, J. M. Harmsen, Emelie, J. P. Brandtering, beide Riga, hennipzaad; Frederika, W. Marks, Memel, garst; Hofgross Herzog Frantz, H. Niemann, Riga, garst en hennipzaad; Fluk en Grafsijhe, H. M. Hendriksen, Landskroon, garst.

Voor Gend bestemd:

Johanna Frederika, J. L. Thoden, Stege, garst.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Fama, J. Petersen, Elseneur, Dora, J. P. Krole, Archangel, Si, A. Monduri, Havannah, Johann, J. Meun, Avontuur, Gustaaf Adolph, H. Iork, Riga, The Pembroke, J. J. Henkin, Southampton, Maria Catharina, O. Olsen, Denemarken, alle ballast; Aindia, F. E. Kundsen, New-York, Allerima, B. W. Vos, Constantinopel, Fortuna, O. Broesen, Bremen, alle stukgoed; The Soho, T. Whitcombe, stukgoed en passagiers, Londen.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.